

ELLEN LINA

Een reeks moorden
houdt een klein
dorp in z'n greep ...

DE

THRILLER

BURGERWACHT

ELLEN LINA

DE
BURGERWACHT

De Fontein

Proloog

Het is vreemd, eigenlijk. We kennen elkaar al een tijdje en toch sprong de vonk pas heel recent over. Hoe het kwam weet ik niet, het was er ineens. Een bepaalde blik, een aanraking. Iets wat hij zei of deed, het raakte me. Hij is in balans, altijd kalm, vriendelijk. Nu is-ie alleen zo bezopen dat-ie is gecrasht op de vloer van zijn slaapkamer. Grappig, ik heb hem nog nooit dronken gezien. Laat staan zó dronken dat-ie niet meer aanspreekbaar is.

Met een glimlach lig ik vanaf het bed naar hem te kijken. Verliefd, misschien al wel. Als-ie wakker wordt en zijn kater te boven is, zal ik hem vertellen dat het wederzijds is. Dat ik hetzelfde voor hem voel als hij voor mij. Zijn signalen waren niet overduidelijk, maar ze waren er zeker. Subtiel, liefdevol. Hij was nooit opdringerig. Ja, misschien het afgelopen uur een beetje, maar dat is de schuld van de tequila-shotjes.

Plots gaat de deur open, ik kijk op. Hij is het, de engerd. Een vreemd gevoel verspreidt zich door mijn buik. Intuïtie wellicht; ik voel aan alles dat deze kerel niet spoort. Hij is totaal van het padje de laatste tijd. Onberekenbaar en jaloers.

‘Hé. Al thuis?’ vraag ik hem. De zenuwen klinken door in mijn stem.

Hij komt naast me zitten en knikt. 'Is-ie bezopen?'

'Enorm. Ik ga maar eens naar huis.'

Ik maak aanstalten om overeind te komen, maar tot mijn grote schrik duwt hij me terug op bed. Het laat mijn hart vijf slagen overslaan en daarna zo snel en luid bonken dat mijn oren ervan suizen. Hij grijpt een kussen van het bed en drukt het op mijn gezicht. Ik voel de stof van het kussen tegen mijn geopende ogen en mond. Dit gaat me niet gebeuren! Wat is dit? Haalt hij een misselijke grap met me uit? Waarom? Waaróm?

De vragen schieten door mijn hoofd en ondertussen kan ik niet ademen; het maakt me ineens hysterisch. Haat hij me? Wil hij me dood hebben? Wat dóét hij? De angst is voelbaar tot in iedere vezel van mijn lichaam en ik begin me te verzetten, maar hij is te groot en te sterk en ik kan geen kant op. Ik probeer hem weg te duwen, te trappen. Beweeg wild alle kanten op. Alles, álles om hem van me af te krijgen. Om te kunnen ademen. Ik wil niet dood! Ik wíl níét dood!

Compleet in paniek grijp ik zijn armen; het zijn net staalkabels en mijn handen zijn zo klam dat ze steeds wegglijden op zijn huid. Bovendien geeft hij geen millimeter mee, hij blijft op het kussen duwen en ik kan er niets aan veranderen. Dat idee is afschuwelijk, de controle ligt compleet bij hem en hij gaat me vermoorden. Hij gaat niet stoppen, hij verstikt me. Het is werkelijke doodsangst, een stoot adrenaline vermengd met een verlamvend soort gif dat door je lichaam trekt en bijna fysiek pijn doet. Ik heb het nooit eerder ervaren maar weet meteen dat het doodsangst is, iets wat je alleen voelt wanneer je weet dat je gaat sterven.

Ik probeer te gillen, maar het geluid wordt gesmoord door het kussen en het gebrek aan zuurstof maakt me licht in m'n hoofd. Ik ben zo verschrikkelijk bang dat ik mijn spieren niet meer onder controle heb. Dit is mijn einde, ik heb geen kracht meer. Voel hoe mijn lichaam begint te schokken en het langzaam begint op te geven, terwijl mijn hoofd daar nog lang niet aan toe is. Ik wil leven.

I

Ik was vijftien toen ik haar voor het eerst écht zag. Ze vroeg om hulp, haar brommer was kapot. Tot die tijd was ze wel in mijn leven, maar meer als een meubelstuk in huis of een boom in het bos, ze was er gewoon. Ik was sowieso nooit met meisjes bezig, ze interesseerden me niet, ik vond ze vervelend en nietszeggend. Ze voegden gewoonweg niets toe, dus ik deed rustig mijn ding en focuste me op zaken die ik belangrijk vond. Wat vrienden uitspookten liet me koud, aan stoere verhalen had ik niks. Ik was best wel autonoom, als ik terugdenk aan die tijd. Knap, voor een puber. Ik was tevreden met wie ik was, wat ik had en wat ik deed. Daar zou een meisje niets aan veranderen. Dacht ik.

‘Hoi,’ zei ze. Ze keek me aan en het was alsof ik niet meer kon ademen. Het gebeurde me, overkwam me. Ze lachte naar me, daarna begon ze over die brommer en ik hoorde niet eens wat ze zei. Ja, ik zag dat ze praatte, maar niets werkte nog. Gelukkig was ik handig, dus nadat ik haar nogmaals had gevraagd wat het probleem was, kon ik haar brommer maken. Ze lachte weer, legde haar hand op mijn bovenarm en bedankte me. Toen ging ze.

Kayleigh...

Ik dacht dat ik gek werd. Begreep er niets van. Waarom zat ze ineens in mijn hoofd terwijl ik haar al honderd keer voorbij had zien lopen? Terwijl we elkaar al tig keer gedag hadden gezegd? Het was als een blikseminslag en ik was weerloos, zwaar getroffen. Dat bizarre, bruinrossig gekrulde haar, die sproetjes, die volle lippen in een bijna onnatuurlijk roze kleur. Haar groene ogen, omringd door lange zwarte wimpers. Ze ging make-uploos door het leven, was altijd naturel. Lang en fit, stoer en toch vrouwelijk. Ze bleef in mijn hoofd hangen. Ik hoorde haar de hele dag tegen me praten over die brommer, bleef het gesprekje opnieuw beleven. Haar stem was laag voor een meisje, sensueel, maar als ze lachte dan klonk ze als een engel. Ze werd al snel een obsessie voor me, het werd ongezonder en veel te bepalend. Als ik haar een dag niet had gezien was ik bloedchagrijnig, dan was het een verspilde dag. Zij bepaalde mijn humeur, zij bepaalde hoe ik me voelde. Zij was mijn alles, mijn hele leven. Toen ze vertrok brak ze niet alleen mijn hart, maar knapte er ook iets in mijn hoofd. Ik was niet goed genoeg, ze wilde niet met mij leven, ze wilde alleen verder. Het maakte me krankzinnig. Niet alleen van verlangen, maar ook omdat zij zo ijskoud was geweest om me achter te laten, terwijl ik mijn leven had willen geven voor haar. Er was zoveel gebeurd. Zoveel. Brenna overleed en Kayleigh kreeg niets meer op de rit, terwijl we zo gelukkig hadden kunnen worden samen. Ik had juist voor haar kunnen zorgen in die moeilijke periode, maar ze liet het niet toe. Ze vluchtte. Ik deed zoveel voor haar. Voor ons. Ik had zo mijn best gedaan om alles uit de weg te ruimen wat ons geluk zou kunnen dwarsbomen. Het was niet voldoende, blijkbaar.

Het veranderde me. Het maakte me gek. In zekere zin was ik dat al, maar nu voelde het alsof ik een heliumballon was waarvan het touwtje was doorgeknipt. Pats. Ik vloog alleen niet weg, ik bleef thuis.

Geremd door het plafond. Gestoord. Ongelukkig. Verlaten. Gevuld met haat en verdriet. Ik wist toen al dat er een dag zou komen dat ik uit elkaar zou klappen. Na het touwtje zou de ballon onherroepelijk volgen, en de schade zou enorm zijn.

April

1

‘Ik heb het geprobeerd, in de stad wonen. In een appartement op driehoog, vlak bij het drukke centrum, met als enig uitzicht troosteloze bakstenen en volgebouwde straten. Alles wat ik hoorde was getoeter, drukte, opgevoerde scooters. Vaak droomde ik van de bossen en de weilanden. Van thuis. Van de rust en de stilte, van de vogels. Soms knalde er een uitlaat op straat, heel plotseling, en dan veranderde die fijne droom acuut in een nachtmerrie. Die ene keer, toen dat gebeurde vlak onder mijn balkon, klonk het als een mortiergranaat. Daar schrok ik zo van dat ik een weekend van slag was. Maar laatst ontplofte er ’s nachts een gasfles bij iemand in de tuin, dat leek net een bom. Ik heb de rest van de nacht trillend in de kast gezeten. Theoretisch gezien wist ik heus wel dat het geen persoon met een bomgordel was, maar mijn lichaam stond nog steeds afgesteld op dekking zoeken. De dag daarna belde ik Fabian, die voor zijn werk in Dubai zat, en verbrak ik onze relatie. Ik heb niet op hem gewacht en ben gegaan. We hebben elkaar niet meer gezien.’

Ik leg het geschreven kladje op mijn schoot, er staan welgeteld drie woorden op. *Stad*, *kut* en *bom*. Het was de opdracht voor dit maandelijks gesprek, schrijf het eens van je af, als je het zo moeilijk

vindt om het te vertellen. Gek genoeg wist ik om die drie woorden heen nog best een accurate beschrijving te geven van de laatste maand.

‘Wanneer speelde dit?’

Met een diepe zucht sta ik op. ‘De afgelopen weken. Ik trek niet meer bij, Bart. Laat me maar, ik ga boodschapjes rondrijden voor de Appie, of zoiets. Misschien ga ik wel een biologische boerderij beginnen, dat lijkt me ook wel wat. Heel misschien ga ik wel naar huis. Ik wil geen hersteltraject in, ik wil er niet meer over praten. Gebeurd is gebeurd, verknipt was ik toch al. Ik neem ontslag.’

‘Eeuwig zonde, Kayleigh.’

‘Niemand heeft nog wat aan mij, en mijn peloton al helemaal niet. Ik heb gefaald en je kunt mij niet van dat gevoel af helpen, al weet ik dat je de beste bent in je vak. Ik zal Maurice zelf informeren. Sorry.’

‘Wacht. Wacht nog even. Neem geen overhaaste beslissingen, alsjeblieft.’ Bart staat ook op. ‘Je bent de beste kapitein die ik ken en daarnaast een verademing tussen al die kerels. Kay, alsjeblieft, geef het niet op. Je peloton heeft je wél nodig en Defensie heeft je nodig. Je kunt niet opstappen, daarvoor heb je te veel geïnvesteerd, te veel meegemaakt, te veel geleerd. Je was verdomme bijna gepromoveerd tot majoor. Geef het niet op.’

‘Ik heb het allang opgegeven.’

Ik kijk op, Bart sluit zijn ogen en schudt zijn hoofd. We hebben vaak bij elkaar gezeten, mijn gehele diensttijd door. Toen ik net bij Defensie zat vanwege de dood van mijn zusje; daarna na Bosnië, na Afghanistan, na Irak. Bart was er voor me. Ik vond ook dat ik het goede voorbeeld moest geven aan de jongere garde binnen de eenheid, zonder als typische vrouw over te komen. Praten, moet je. Als je dingen wil verwerken, praat. Dat ikzelf wel de laatste ben die goed kan praten, weet alleen Bart. Zijn aanwezigheid was genoeg, soms kwamen er letterlijk maar twee woorden uit mijn mond. Het maakte niet uit, praten heeft me niet geholpen. Niet praten ook niet. Ik heb mijn opzegtermijn uitgediend, het is afgelopen.

‘Kay...’

‘Ik wil een biertje drinken en janken. Ik wil het tot me laten doordringen dat ik geen huis meer heb, geen relatie en geen baan. Het is allemaal mijn eigen keuze. Laat me.’

‘Waar ga je naartoe dan?’ roept Bart me na, terwijl ik de deur opentrek en de gang op loop. Ik antwoord niet, want ik heb geen idee. Ja, ik ga naar de kazerne, mijn spullen pakken. Dat dat de enige plek was waar ik terecht kon na mijn vlucht uit de stad was al triest genoeg. Maar het is wat het is. Ik ga terug naar huis, naar Berkendijk, ook al hebben ze me daar al bijna twintig jaar niet gezien.

2

Het is vreemd om de route naar mijn ouderlijk huis te rijden. De plek waar zoveel gebeurde, die me vormde en misvormde. Het maakt me ergens een beetje nerveus, maar ik voel in ieder geval iets, het doet me wat. Dat is wel prettig, na die compleet blanco periode van de afgelopen tijd. Gevoelloos zijn is veel enger dan bang zijn, of ergens nerveus voor zijn. Die emoties houden je scherp. Mensen denken vaak dat militairen niet voelen, dat we een stel robots zijn. Dat we leren minder te handelen naar onze emoties is wél waar, maar zo af en toe zijn emoties juist nodig om ons in leven te houden. Je hebt echter niets aan kwetsbaarheid in oorlogsgebied.

Ik neem de afslag naar de Dorpsstraat die tussen de boerderijen door kronkelt, met aan weerszijden enorme eikenbomen. Overal bloeien gekleurde bloemen. Waarom ergerde ik me vroeger zo aan die kneuterigheid? Waarom voelde dit claustrofobisch, terwijl de claustrofobie niets te maken had met de omgeving, maar meer met wat er hier gebeurd was. Hier in Berkendijk, een van de kleinste dorpjes van Nederland, ergens weggestopt tussen de uitgestrekte weilanden en bossen van de Betuwe.

Ineens bedenk ik dat ik mijn ouders misschien beter even kan bel-

len, voordat ik ze hartklachten bezorg met mijn onaangekondigde bezoek. Ik vraag me af hoe hun reactie zal zijn; ze zullen schrikken, dat is een ding dat zeker is.

Ik zet de Volvo langs de kant in de berm, precies tussen twee bomen in, en vis mijn telefoon uit m'n tas. Mijn vingers trillen een beetje wanneer ik het nummer van mijn ouders kies. Het is echt niet zo dat ik ze nooit belde, ik belde ze zelfs met regelmaat, maar nooit met de mededeling dat ik om de hoek stond.

'Yvonne Murphy.'

'Mam...'

'Kayleigh? Ben jij dat?'

'Eh, ja. Tenzij je Brenna verwachtte, vanuit het hiernamaals.'

Ze grinnikt. 'Sorry, Kay. Wat fijn dat je belt. Hoe is h-'

'Ik heb ontslag genomen,' onderbreek ik haar. 'Ik ben ook weg bij Fabian en ik kan niet meer op de kazerne verblijven. Mag ik... Mag ik bij jullie logeren tot ik de boel weer op de rit heb?'

Het blijft stil aan de andere kant van de lijn. 'Hemel,' zegt mam dan. 'Vertel even rustig wat er aan de hand is. Ik ga even zitten.'

'Oké...' Ik wacht geduldig tot ik een stoel hoor kraken. Hebben ze dat ding nou nog niet weggedaan?

'Goed, ik zit. Waarom heb je ontslag genomen?'

'Mam, ik ben al in Berkendijk.'

'Je bent wát?' roept ze.

'Ja, ik weet het. Ik ben gewoon gaan rijden en ben al hier. Sorry dat ik je er zo mee overval, maar ik wist het even niet meer.'

'Nou,' zegt ze pinnig, 'je weet het huis vast nog wel te vinden.' Ze hangt op.

Met een zucht gooi ik de telefoon op de stoel naast me en draai de auto de straat weer op. Nog geen minuut later rem ik af en rijd ik rechtsaf de oprit op. De witgepleisterde boerderij van mijn ouders is groot, redelijk goed onderhouden, met vijftien hectare grond eromheen, die voornamelijk in beslag genomen wordt door duizenden fruitbomen.

Ze staan in bloei nu, ik kijk uit op een zee van witte en lichtroze bloesem achter het huis. Ik parkeer de auto, stap uit en blijf nog even staan voordat ik naar de deur loop. Ze hebben een nieuwe rieten kap op het dak laten leggen, zie ik. Het erf ziet er netjes en opgeruimd uit, Friese paarden staan tevreden te grazen in het weiland naast me. Zou Sam hier nog werken, de hulpkracht die mijn vader drieëntwintig jaar geleden liet overkomen uit Ierland? Ik had altijd een oogje op hem. Helaas had Sam alleen maar aandacht voor de paarden, hij vond mij – meestal – totaal niet interessant. Brenna overigens ook niet, dat was een hele opluchting voor me toen ik zestien was en hevig puberde.

‘Kayleigh? *An é sin tusa?* Wat doe jij hier?’

Mijn vader loopt vanuit de schuur mijn kant op. Zijn zware Ierse accent is een stuk minder geworden, merk ik, maar is desondanks nog hoorbaar.

‘Heeft mam je nog niet ingelicht?’ Ik pak mijn tas uit de achterbak en sla de klep van de Volvo dicht.

‘Nee,’ zegt hij. ‘Waarom ben je hier, *leannán?* Is alles oké? Ben je ziek?’

Papa was alles voor me. Hij heeft het me nooit kwalijk genomen dat ik ging, maar het trof zijn hart. Hij werd er letterlijk fysiek niet goed van dat ik wegbleef en mezelf constant in de gevarenzone begaf voor mijn werk. Zeker na Brenna. We zagen elkaar sporadisch daarna, maar op de een of andere manier vond ik het iedere keer weer lastig om ze te zien.

‘Nee, ik ben in orde. Het is gewoon...’ Ik haal mijn schouders op, laat mijn tas op de grond vallen en stap naar hem toe. Hij omhelst me, drukt me met mijn gezicht tegen zijn overall en klemt me zo stevig tegen zich aan dat hij me de adem beneemt.

‘Blijf je?’ vraagt hij geëmotioneerd, terwijl hij me een stukje van zich af duwt zodat hij me kan aankijken.

‘Als het mag?’ Mijn stem klinkt klein en breekbaar, heel anders dan in het veld.

‘Dat vraag je toch niet, *leannán!* Natuurlijk mag dat!’ Hij pakt

mijn tas op en loopt met me mee naar de keukendeur, die altijd open is en die altijd wordt gebruikt. De voordeur lijkt er ooit voor de sier te zijn geplaatst.

‘Eòghan!’ schreeuwt hij richting de schuur. ‘Het is Kayleigh!’

Sam steekt zijn donkerblonde hoofd om het hoekje en fronst. Ik moet lachen om zijn verbaasde blik.

‘Kayleigh!’ roept hij. ‘Serieus? Wauw, goed om je weer te zien!’ Hetzelfde Ierse accent. Hij komt op me af, groot, breed, sterk. Dat was hij toen al, maar nu is hij helemaal een reus.

‘Hi Eòghan!’

We omhelzen elkaar. O, Sam... Of eigenlijk Eòghan, maar dat kon niemand hier uitspreken; terwijl het gewoon Owen is. Hij gebruikt sinds hij in Nederland is zijn tweede naam, Sam. Ik heb hem net zo gemist als mijn ouders, maar hen heb ik nog een paar keer gezien, op de kazerne en later in Elburg. Sam zag ik nooit meer.

‘Ben jij zevenendertig?’ vraagt hij me. ‘Je ziet eruit als vijftwintig.’

‘Het is dat ik weet dat je geen charmeur bent.’ Ik maak me los uit zijn omhelzing. Hij grinnikt. ‘Zevenendertig ja, net zoals jij.’

‘Kom je ons beschermen? Waar is je wapen, *saighdiùir*?’

Ik grinnik omdat hij me soldaat noemt. ‘Ik was kapitein bij de landmacht, Sam. Maar niet meer. Ik heb ontslag genomen.’

‘Wát heb je gedaan?’ roept mijn vader, die grote ogen opzet. ‘Waarom?’

Ik haal diep adem, wil ze heus wel vertellen wat er het afgelopen jaar is gebeurd, maar dit is noch de plaats noch het moment om daarover te beginnen.

‘Dat vertel ik nog wel. Ik ben weg bij mijn vriend, weg uit zijn huis en weg bij Defensie. Ik ben zevenendertig en moet opnieuw beginnen. Ik kon nergens anders naartoe.’

‘Ik ben heel blij dat je bent thuisgekomen, Kay,’ zegt mijn vader. ‘Heel blij.’

Sam wil me wat vragen, maar slikt zijn woorden in. Na een be-

scheiden knikje draait hij zich weer om en verdwijnt richting de schuur. Als een blad aan een boom, deze man. Dat is wat me mate-loos intrigeerde, als jong meisje. Hij kon me het ene moment laten denken dat hij me zag staan en het volgende moment was hij met zijn hoofd weer heel ergens anders. Het werd uiteraard nooit wat, want ik was geen paard. Zelfs de balen hooi kregen meer aandacht. Een typische Ierse plattelandsjongen, volgens mijn moeder. Toen zij mijn vader ontmoette en hem – na een stomende romance tijdens een studentenuitwisseling in Ierland – wegplukte van de boerderij in Killarney, was hij net zo. Charmant, maar gereserveerd. Een ingewikkelde combinatie.

‘David is dood,’ zegt pap dan. Ik schrik op. ‘Ongeluk met zijn tractor in Spanje. *Uafásach*, vreselijk.’

Ik slik, het kippenvel staat huizenhoog op mijn armen. ‘Hoelang al?’ vraag ik hem.

‘Een paar weken terug. Maart. Tobias vertelde het.’

‘Waarom hebben jullie me niet gebeld?’

‘Had je het willen weten?’

Ik draai mijn gezicht in de wind, sluit mijn ogen. ‘Ja,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Dan had ik het kunnen afsluiten.’

Mijn vader schopt een steentje weg, tuurt het erf over. Dan pakt hij mijn tas en loopt voor me uit richting de boerderij.

Mijn ouders zijn water en vuur. Dag en nacht. Mijn vader is kalm, mijn moeder is temperamentvol. Ik lijk het meest op mijn vader, net zoals hij probeer ik altijd eerst na te denken en dan te doen, ik ben niet impulsief en ik ben niet bepaald een gevoelsmens. Pragmatisch, analytisch, misschien denk ik soms te veel na.

Brenna, mijn jongere zusje, was net zoals mijn moeder een pittig ding. Het hart op de tong, open en extravert. Zij was wel een gevoelsmens, daar was ik weleens jaloers op. God, soms mis ik haar zo. Ze was mijn beste vriendin.

‘Je lijkt op je tante, nu je ouder begint te worden,’ zegt mijn moeder, terwijl ze me observeert vanuit de deuropening. ‘De Ierse genen hebben duidelijk de overhand bij jou.’

Als ze mijn bruinrode, krullende haar bedoelt, mijn groene ogen en sproeten, dat had ik allemaal altijd al.

‘Ah. Oké. Hallo mam, hoe gaat het?’

‘Goed hoor...’ Ze staat zich groot te houden; volgens mij doet ze zo omdat ze me wil laten voelen dat ik haar pijn heb gedaan met het minimale beetje contact dat we hadden.

Ik zucht diep. ‘Ik snap je wel, mam. Je raakte Brenna en mij allebei kwijt, maar het was niet te doen voor mij hier. Ik kon niet blijven.’

‘Dat weet ik.’ Een traan rolt over haar wang. ‘Maar je had ons vaker kunnen uitnodigen! We hebben je sinds je achttiende misschien vijf keer gezien! Je hebt ons compleet uit je leven gebannen!’ Ze veegt langs haar ogen. ‘En nu moet ik je binnenhalen als de verloren gewaande dochter, blij zijn dat je hier weer voet over de drempel zet, alsof er niets is gebeurd, alsof er geen twintig jaar zijn verstreken?’

‘Dat vraag ik niet van je, ik vraag niet of je de vlag voor me uithangt. Ik heb de boel verpest en ik wilde naar huis.’ Mijn stem trilt. ‘Ik wilde verdomme naar huis.’

‘Nu pas?’ roept mijn moeder.

‘Yvon...’ zegt mijn vader. ‘Laten we blij zijn dat ze er weer is, laten we blij zijn dat ze veilig en gezond is. Ik wil niet dat Kay het gevoel heeft dat ze niet welkom is. Doe niet zo lastig.’

‘Jij vond dat ook, Conor!’ roept ze. ‘Jij vond dat ook en je trekt je mond niet open! Ik ben de enige die nu durft te zeggen waar het op staat, maar jij was de afgelopen twintig jaar iedere avond verdrietig vanwege deze meid! Als zij op missie was, sliep je nachten niet. Je hebt je twintig jaar lang zorgen gemaakt, brieven geschreven, kaartjes gestuurd naar elke uithoek van de wereld, je hebt gebeden en kaarsjes aangestoken in iedere kerk waar we kwamen. Ik zag je huilend in de stal wanneer ze je had gebeld en je haar zo vreselijk miste

dat je er dagen beroerd van was, en dat is nu allemaal vergeven en vergeten?’

Ik slik mijn tranen weg, kijk naar buiten. Volg Sam, die met een Friese merrie en veulen over het erf loopt.

‘Nee, dat is niet vergeven en vergeten, maar ze is onze dochter. En al was ze veertig jaar weggebleven, dan nog was ze welkom zonder ook maar uitleg te hoeven geven over het hoe en waarom.’

‘Goed,’ knikt mijn moeder, driftig vegend over haar wangen. ‘Maar ik had twee dochters, ooit. En wat heb ik over? Eén dochter, die telt voor een halve omdat ze ons niet wilde zien en nooit meer thuis wilde komen. Wij hadden het óók moeilijk, Kayleigh, niet alleen jij.’ Ze snuit luidruchtig haar neus en stopt de zakdoek weg in haar schort. ‘Maar je kunt op je oude kamer slapen. Zet je tas daar maar neer. Is dat alles wat je hebt?’

Ik kijk naar de legergroene camouflage-backpack, het enige wat ik nog heb van Defensie.

‘Ja.’

Mijn moeder schudt haar hoofd. ‘Op mijn zevenendertigste had ik een man, twee kinderen en een goedlopende boerderij. Jij hebt een tas... Een tas...’ Ze draait zich om en loopt de keuken uit.

Mijn vader legt zijn hand op mijn schouder. ‘Ze is gekwetst,’ zegt hij. ‘Ze weet niet hoe ze moet zeggen dat ze je vreselijk gemist heeft. Je kent je moeder, ze is koppig. En bang.’

Ik knik, haal diep adem en til de rugzak over mijn schouder. Al die verwijten en dat gesneer trek ik echt niet nu. Dus ik loop naar boven, gooi mijn tas op mijn oude eenpersoonsbedje en bonk de trap weer af. Wat ik wil is de bossen in, de vrijheid en de ruimte voelen. Ongestoord een potje janken als ik daar zin in heb, schreeuwen als ik daar behoefte aan heb. Ik wil de natuur zien, zo ver als het oog reikt. Zoals vroeger, toen ik de bossen in ging met Brenna. Ik moet nadenken.

3

‘Sam?’ roep ik, terwijl ik de schuur in loop. Het woord ‘schuur’ is blijven hangen; toen ik hier wegging was het inderdaad nog een schuur. Nu is het een prachtige, immense hal annex stal, gemaakt van Zweeds rabat. De ene helft is voor werktuigen, de andere helft voor de paarden. Toen ik wegging hadden we twee paardenstallen. Nu zijn het er zeker acht.

‘Ja?’ Sam komt een stal uit en gooit een borstel in een bak.

‘Ben je druk?’ Ik bewonder de enorme Friese hengst die in de stal staat. Het zwarte paard steekt nieuwsgierig zijn neus naar me uit. ‘Hallo,’ zeg ik zacht, het dier onder zijn kin kriebelend. ‘Werd je lekker geborsteld?’

‘Kan ik iets voor je doen?’ vraagt Sam.

‘Ik wil graag een ritje maken, heb je een paard voor me? Ik heb al een tijdje niet gereden, dus geen gekkie, alsjeblieft.’

Hij grinnikt. ‘Falcon hier is *ready to go*. Hij is braaf. Zal ik hem voor je zadelen?’

‘Goed, ik kijk mee, dan kan ik het morgen weer zelf. Ik hoef niet onderweg in het zand te liggen omdat ik de zaken niet goed heb vastgemaakt.’

Sam glimlacht naar me en reikt naar het hoofdstel dat aan een haak aan de staldeur hangt. Met het grootste gemak brengt hij het bit in en maakt alle riempjes van het hoofdstel vast.

‘Ben je van plan vaker te gaan rijden?’ vraagt Sam.

Ik schrik op. ‘Ja, dat denk ik wel. Ik heb het gemist.’

‘Dan mag Sinéad jouw vaste paard worden, als je dat wilt. Ze staat hiernaast, maar heeft nu een probleempje met haar hoef. Falcon kan voor deze keer mee, maar hij is te waardevol om mee door het bos te crossen. Ik heb hem zelf gefokt.’

‘Wat moet hij opbrengen?’

‘Hij is ster én sinds afgelopen jaar preferent. Ik gok zo’n dertig- tot veertigduizend euro op de veiling.’

‘*Holy shit!*’

‘En we hebben twee van die hengsten en vier fokmerries. Je vader heeft deze stal zwaar beveiligd,’ grinnikt Sam.

Ik wist helemaal niet dat pa zich zo in de paarden had verdiept. Dat was volgens mij meer Sam z’n ding.

‘Heb jij hem zover gekregen?’

‘Ja. Hij kreeg in de gaten dat het een lucratieve business was. Nu is hij bloedfanatiek en gaan we samen de veilingen af.’ Sam zadelt Falcon en trekt de singel aan. ‘Als je een eindje hebt gestapt, trek de singel dan nog een gaatje strakker, dat lukt je wel, al rijdend, toch?’

‘Zeker.’ Ik wil Falcons teugels pakken en hem mee naar buiten nemen, maar Sam blokkeert de uitgang.

‘Zal ik met je meegaan?’ Hij heeft ineens een bezorgde frons op zijn gezicht. ‘Je hebt al lang niet gereden en wie weet raak je ver-
dwaald. De omgeving is veranderd de laatste twintig jaar.’

‘De omgeving is niet zóveel veranderd, klets-kous,’ lach ik. Mijn eerste oprechte lach van vandaag. Van de hele week, misschien wel. En het was niet eens een grapje van Sam, hij is serieus.

‘Kayleigh...’

‘Ik ga alleen, bedankt voor je aanbod. Ik heb behoefte aan rust, er is veel gebeurd de laatste tijd en ik ben teruggekomen omdat ik weer eens een keer écht wilde ademhalen. Ken je dat gevoel?’

‘Nee,’ zegt hij simpel. ‘Als ik niet ademhaal ga ik dood.’

Ik trek een flauw gezicht en neem Falcon mee naar buiten. ‘Ik zie je over een uurtje, of twee uurtjes. Pa en ma hebben mijn nummer, ik heb mijn telefoon bij me.’ Ik klop op de zak van mijn dunne North Face-jack. ‘We gaan nog wel een keer samen rijden.’

Net wanneer ik wil opstijgen – mijn linkervoet hangt al in de stijg-beugel – komt mijn vader aanlopen.

‘Waar ga jij naartoe met Falcon? Ben je gek geworden, jij gaat niet alleen op pad! Je hebt twintig jaar niet gereden!’

‘Pa, ik reed onder vijandelijk vuur met een pantserhouwitser van vijfenvijftig ton door de Afghaanse woestijn. Een ritje op Falcon lukt me wel, hoor.’

‘*Teacht léi!*’ zegt hij tegen Sam, *ga met haar mee*, en hij draait zich al om voordat hij hem kan tegenspreken.

Sam haalt zijn schouders op en loopt de schuur weer in. ‘Ga maar, ik volg je wel op afstand,’ mompelt hij. ‘Dan heb je hopelijk het gevoel dat je alleen bent en kunt ademhalen.’

Het is heerlijk om weer op een paard te zitten en de soepele bewegingen van Falcon laten me algauw ontspannen. Een meter of veertig na onze erfafscheiding stuur ik Falcon naar links, een zandpad in.

De zachte bries laat mijn krullen rond mijn gezicht fladderen, ik adem de bosgeur diep in, sluit mijn ogen en adem uit. Het was een goede keuze om terug te komen, ondanks dat mijn moeder weer eens de pinnigheid zelve was. Dat David dood bleek te zijn was vandaag de kers op de taart, er viel een enorme last van mijn schouders.

Ik draai me om in het zadel. Sam rijdt een heel eind achter me. Ik draai me weer terug en zet Falcon aan tot draf.

Na een minuut of vijf draven over kronkelende zandpaden komen

we wat dieper in het bos terecht; een lang pad strekt zich voor me uit. Ik geef Falcon de vrije teugel, spoor hem aan en laat hem de snelheid bepalen. De krachtexplosie onder me is enorm. Hij schiet vooruit als een raket. De tranen vliegen acuut uit mijn ooghoeken vanwege de snelheid, maar ik vertrouw volledig op Falcon en laat me meevoeren op zijn bewegingen. Aan het eind van het pad stuur ik hem richting een meertje midden in het bos. Het Berkermeer.

‘Zullen we even lekker afkoelen en door het water stappen?’ stel ik voor. Falcon brieset en plonst met zijn voorbenen alvast het water in. Dit is lang geleden, vroeger reden Brenna en ik iedere zomer met onze pony’s door het water. Lekker verfrissend in de verzengende hitte en de pony’s vonden het geweldig.

Ik wacht even tot Sam er is. Het meer is niet groot, het heeft een diameter van ongeveer dertig meter en het is niet diep. Toch vind ik het prettiger als hij erbij is, mocht er iets misgaan. Al snel verschijnt hij achter me.

‘Wil je zwemmen met hem?’ Sam stuurt Keelan richting het water. Zijn paard bekijkt het briesend en stampend. Het water spettert op en daar schrikt hij vervolgens van. Sam lacht.

‘Ja. Lijkt me fijn.’

Sam stapt af. ‘Ik help je afzadelen, we willen niet dat het leer nat wordt.’

Ik stap ook af en houd Falcon vast. Sam trekt de singel los en legt het zadel op een dwarse boomstam achter ons. Ik bekijk mijn outfit, maar daar is niets bijzonders aan. Mijn sportschoenen mogen nat worden en mijn skinny jeans ook. Sam geeft me een zetje en zo zit ik zonder zadel op het paard.

‘Dit is weer even wennen.’

‘Denk om je balans,’ adviseert Sam. ‘Falcon vindt het heerlijk om te zwemmen. Hij zal overall kunnen staan maar wellicht gaat-ie naar het midden toe toch een stukje zwemmen. Hou je vast aan zijn manen voor extra evenwicht.’

‘Goed.’

Falcon stapt vol goede moed het heldere meer door, steeds dieper, tot mijn schoenen en enkels onder water verdwenen zijn. Hij steekt zijn neus in het water, drinkt af en toe een slokje en schudt dan zijn hoofd zodat de spetters in het rond vliegen. Ik lach hardop, als een blij kind. We gaan dieper en dieper en ik voel hoe hij inderdaad af en toe stukjes zwemt, het is alsof we zweven. Het roept leuke herinneringen op.

‘Gaat het goed?’ roept Sam vanaf de kant.

‘Het is heerlijk!’ roep ik terug. Falcon is overduidelijk helemaal in zijn element en plonst dat het een lieve lust is. Ik geniet met volle teugen tot Falcon ineens stopt en achteruit begint te deinzen. We zijn in het midden en behoorlijk ver onder water. Het lijkt alsof hij ergens van geschrokken is of gestoken is. Hij werpt zijn hoofd omhoog, zijn achterhand lijkt weg te zakken. Het gaat allemaal razendsnel, we verdwijnen steeds verder onder water.

‘Falcon!’ roep ik. ‘Stop!’

‘Kayleigh!’ roept Sam, maar hij kan niets doen. Falcon draait zich op zijn achterbenen om, geremd door de weerstand van het water, legt zijn oren plat in zijn nek en steigert.

Ik rol over zijn rug naar achteren het water in en ga compleet kopje-onder. Het meertje is koud, niet diep – hooguit een meter of twee – maar door de val en de tik tegen mijn bovenbeen van Falcons hoef ben ik compleet gedesoriënteerd. Ik open mijn ogen, zie weinig anders dan opwarrelend zand, en beweeg mijn handen om te kunnen bepalen wat onder en boven is. Ineens voel ik iets, maar het is niet de zanderige bodem van het meertje. Het is het profiel van een mens. Een neus, een kin. Het weefsel voelt zacht en lijkt uiteen te vallen onder mijn vingers. Van schrik verlies ik het laatste beetje lucht uit mijn longen, het schiet in belletjes mijn mond en neus uit. Ik weet mijn voeten neer te zetten en kom boven, hap naar adem. Ik moet watertrappelen.

Bij *De burgerwacht* hoort een soundtrack, gemaakt door drie studenten van Rijn IJssel in Arnhem. Je kunt de soundtrack vinden op het YouTube-kanaal *Ellen Lina*.

Eerste druk februari 2022

Copyright © 2022 Ellen Lina

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie © Stephen Mulcahey / Arcangel

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5790 5

ISBN e-book 978 90 261 5791 2

ISBN luisterboek 978 90 261 6059 2

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.